Irena Kałużyńska

Uniwersytet Warszawski

Mikrotoponimia chińska. Chińskie nazwy miejsc widokowych

1. Wprowadzenie

Analiza chińskich opracowań toponomastycznych prowadzi do wniosku, że Chińczycy toponomaści nie są szczególnie zainteresowani mikrotoponimami lub też pojęcie mikrotoponim jest im niepotrzebne. W większości klasyfikacji nazwownych nie uwzględnia się mikrotoponimów jako odrębnej klasy, kategorii czy też warstwy toponimów, co jednak nie znaczy, że nie prowadzi się badań ich dotyczących, czyli badań nazw obiektów uważanych przez niechińskich badaczy za mikrotoponimy.

2. Klasyfikacje chińskich nazw geograficznych a mikrotoponimy

Standardowo chińskie nazwy geograficzne, podobnie jak nazwy w innych językach, dzieli się w zależności od charakteru nazywanego obiektu na dwie podstawowe grupy [Kałużyńska 2001: 128; Chu, Yin, Sun 1994: 74]:

1) nazwy obiektów geografii fizycznej, *zìrán dìlǐ dì míng* 自然地理地名, przede wszystkim nazwy obiektów orograficznych i hydrograficznych;

2) nazwy obiektów geografii humanistycznej, *rénwén dìlǐ dì míng* 人文地理地名 (funkcjonuje też termin „nazwy obiektów geografii gospodarczej, *jīngjì dìlǐ dì míng* 经济地理地名”) [Liu 1984: 47], czyli nazwy kontynentów, państw, jednostek podziału administracyjnego, nazwy miast i wsi, nazwy obiektów geograficznych zbudowanych przez człowieka: kanałów, zbiorników wodnych, mostów, świątyń, grobowców, zabytków itp.

W bardziej szczegółowych klasyfikacjach wydziela się w obrębie wspomnianych grup liczne podgrupy. Terminy „makrotoponimy” czy „mikrotoponimy” w takich klasyfikacjach nie występują.

Termin „mikrotoponimy” (ale nie termin „makrotoponimy”) – ewidentna kalka semantyczna – pojawia się w podziale obejmującym system toponimiczny,

dímíng xìtǒng 地名系统, w różnych jego uwarunkowaniach, warstwach, stopniu sformalizowania [Chu, Yin, Sun 1994: 15–16]. Cały system toponimiczny został podzielony na trzy główne „pnie”:

- 1) zbiory toponimów, *dímíng jiéqún* 地名结群 (toponimiczne ugrupowania, warstwy i krajobrazy);
- 2) punkty toponimiczne, *dímíng diǎn* 地名点;
- 3) podsystemy toponimów, *dímíng fēnxì* 地名分系 (podsystem regionalny, typologiczny, leksykalny).

W „pniu” nazwanym „punkty toponimiczne” (wyjaśnionym jako „indywidualne toponimy odnoszące się do obszarów geograficznych różnej wielkości i o różnym stopniu wewnętrznego zróżnicowania i rozwarstwienia”) znajdują się następujące „gałęzie”:

1) toponimy standardowe, *biāozhǔnhuà dì míng* 标准化地名, nazwy odpowiadające normom ustalonym przez państwo pod względem wymowy, zapisu i znaczenia oraz o ściśle określonej przynależności administracyjnej nazywanych obiektów;

2) toponimy niejasne, *móhu dì míng* 模糊地名, nazwy odnoszące się do obiektów o niesprecyzowanej przynależności administracyjnej, np. na granicy miasta i wsi, czy też o nieprecyzyjnie wytyczonych, „niejasnych” granicach terytorialnych;

3) mikrotoponimy, *wēidímíng* 微地名;

4) toponimy numerowe, dosł. liczebnikowe, *shùcí dì míng* 数词地名, nazwy złożone wyłącznie z liczb lub mające charakter mieszany;

5) toponimy zapożyczone, *jièchōng dì míng* 借充地名, nazwy instytucji czy przedsiębiorstw, które same nie są toponimami, ale ze względu na swój charakter stanowią obiekty w przestrzeni terytorialnej, stąd są traktowane jako „toponimy zapożyczone”.

Według omawianego podziału, a także innego opracowania prawdopodobnie tego samego autora [Chu 1992: 6], mikrotoponimy (*wēidímíng* 微地名) to jedna z warstw toponimów, obejmująca m.in.:

1) pełną nazwę (adres: ulica z numerem) pojedynczych budynków czy osiedli w miastach, inaczej dosł. „toponimy tabliczki adresowej” (*ménpái dì míng* 门牌地名) czy „toponimy numeru budynku” (*lóuhào dì míng* 楼号地名), np. Uniwersytet Pedagogiczny w Pekinie mieści się przy *Xisanhuanlu 105* (西三环路 105) i nazwa ulicy z numerem jest uważana za mikrotoponim;

2) zwyczajowe, lokalne nazwy niewielkich terenów wiejskich przy wsiach, dosł. „nazwy niewielkich obszarów ziemi” (*xiǎo dìkuài de míngchēng* 小地块的名称), np.: *Trójkątne Pole* (*Sanjiaodi* 三角地), *Wschodnie Podwyższenie Terenu* czy też *Wschodnia Wysoczyzna* (*Donggaotou* 东高头), *Pole na Zachodnim Zbozczu* (*Xipodi* 西坡地);

3) lokalne nazwy niewielkich półwyspów i wysp na rzekach, jeziorach czy morzu;

4) nazwy niewielkich terenów wchodzących w skład wielkich obszarów przemysłowych czy parków kultury;

5) nazwy numerowe (czy też liczebnikowe) portów, doków portowych czy pól lub szanów bitewnych.

Jak podkreślają badacze – autorzy wspomnianej klasyfikacji – mikrotoponimy odnoszą się zazwyczaj do obiektów zajmujących niewielki obszar, charakteryzuje je często ograniczona znajomość w społeczeństwie (zna je lokalna ludność, pracownicy konkretnych instytucji czy jednostek). Zauważają jednak, że niektóre z tak wydzielonych mikrotoponimów nie odpowiadają powyższej charakterystyce, np. adres Uniwersytetu Pekińskiego (*Beijing Daxue ménpái* 北京大学门牌) odnosi się do znacznego obszaru i jest powszechnie znany.

3. Kryteria wydzielania zbiorów mikrotoponimów i chińska „mikrotoponimia widokowa”

Wyłonione w powyższej klasyfikacji grupy mikrotoponimów mają charakter niejednorodny i nie wszystkie spełniają podstawowe „zachodnie” kryteria ich wyróżnienia (przy założeniu, że mikrotoponimia to zbiór nazw miejsc i obiektów na terenach niezamieszkałych – mikrotoponimy mają charakter nieoficjalny, nie są odnotowywane w dokumentach administracyjnych, funkcjonują w lokalnych wspólnotach komunikacyjnych).

Części tych kryteriów nie spełnia też niejednorodny zbiór nazw, jaki roboczo został tu nazwany chińską „mikrotoponią widokową”, czyli zbiór znaków własnych, które powstały i funkcjonują w obrębie środowiska „turystycznego” dla identyfikacji środowiskowo wyodrębnionych lub wytworzonych obiektów, elementów przestrzennych, związanych z krajobrazem i jego walorami estetycznymi. Taki zbiór nazw można zaliczyć do jednej z podgrup toponimów, określonych w chińskich opracowaniach [Niu 1998: 100] mianem „nazewnictwa parków krajobrazowych” (*fēngjǐng yuánlín mìngmíng* 风景园林命名 lub *jǐngyuán mìngmíng* 景园命名). Jednakże w żadnym z chińskich opracowań tego rodzaju nazw nie podjęto próby ich zakwalifikowania do jakiejś obszerniejszej kategorii czy warstwy toponimicznej, np. mikrotoponimów.

Sztuka nazewnictwa krajobrazowego w Chinach rozwijała się wraz z historią chińskich ogrodów, stanowiła nieodłączny element sztuki ogrodowej, datującej swe początki na czasy legendarnych władców Yao i Shuna (ok. XXIV w. p.n.e.), rozwijającej się intensywnie w czasach kolejnych dynastii historycznych aż po czasy współczesne, gdy wiąże się z intensywnym rozwojem turystyki. Liczne wzmianki dotyczące nazw miejsc widokowych (czy nazw parków krajobrazowych) i ich etymologii można znaleźć w zapisach historycznych, podaniach ludowych, powieściach i poezji. W opracowaniach [ibidem: 100] podkreśla się,

że nazywanie krajobrazu mającego walory estetyczne wiąże się ze stosunkiem do niego, charakteryzującym się kreatywnością, zrozumieniem i docenieniem jego walorów estetycznych, stanowi „proces stapiania uczuć z krajobrazem” (*qíng-jǐng jiāoróng de guòchéng* 情景交融的过程).

Chińscy badacze z wielkim przekonaniem twierdzą [ibidem: 101], że chińska kultura krajobrazu jest kulturą humanistyczną, chińskie nazwy parków krajobrazowych (w odróżnieniu od nazw „zachodnich”) nie ograniczają się do wskazania jedynie „co to jest”, lecz niosą ładunek emocjonalny, stanowią wyraz doznań i emocji nazywającego je człowieka mający wywołać podobny odzew emocjonalny u odbiorcy. Chińskie tworzywo językowe (język w znacznym stopniu monosylabiczny, pismo ideograficzne) jest uważane za szczególnie odpowiednie dla nazewnictwa krajobrazowego, jako umożliwiające niezwykłą kondensację treści w krótkiej formie językowej: „jednym wyrazem/znakiem można przekazać znaczenie, z dwóch stworzyć zdanie, trzema czy czterema można przekazać niezwykle bogatą treść” [ibidem: 102].

Krajobrazy, ze względu na ich powiązania z człowiekiem, są dzielone na cztery rodzaje [ibidem: 102–103]:

- 1) krajobrazy w pełni naturalne, np. wodospady, góry;
- 2) krajobrazy naturalne przeobrażone w jakimś stopniu przez człowieka, czyli właściwie wszystkie krajobrazy naturalne udostępnione do zwiedzania turystycznego;
- 3) utworzone przez człowieka „miejskie góry i lasy”, czyli ogrody czy parki;
- 4) miejsca pierwotnie nieposiadające walorów krajobrazowych, ale ze względu na powiązania z ważnymi postaciami czy wydarzeniami historycznymi stające się znanymi i cenionymi miejscami turystycznymi.

Z turystycznego punktu widzenia trzy pierwsze grupy to „miejsca o walorach krajobrazowych” (*míngshèng* 名胜), a czwarta grupa to „miejsca o walorach historycznych” (*gǔjī* 古迹). Z kulturowego punktu widzenia pierwszą grupę współtworzą nazwy odzwierciedlające kulturę ludową, trzy zaś kolejne grupy to nazwy kultury wysokiej.

Pod względem zakresu nazwy krajobrazowe podzielono [ibidem: 103–118] na poniższe grupy:

- 1) nazwy zestawu krajobrazów czy miejsc widokowych danego miejsca;
- 2) nazwy krajobrazowych budowli architektonicznych: pawilonów, altan, wież;
- 3) nazwy ogrodów;
- 4) nazwy jako inskrypcje na kamiennych lub drewnianych tablicach, ścianach, filarach, kamieniach.

Nazwy zaliczane do zestawu miejsc widokowych (krajobrazów) danego miejsca, *jǐngyuán zǒngxù de mìngmíng* 景园总叙的命名, mają swoje charakterystyczne cechy:

- 1) w nazwie całego zestawu krajobrazowego występuje liczba będąca wielokrotnością 2 lub 3, szczególnie 6, 8, 10, 24, 36, np.: *Sześć widoków góry Tiantai*,

Osiem widoków Yanjing, Dziesięć widoków Xi Hu (Jeziora Zachodniego), Dwa-dzieścia osiem widoków Xiang Shan (Pachnących Wzgórz) itd.;

2) nazwy miejsc widokowych czy też widoków tworzących zestaw są zazwyczaj czterowyrazowe/znakowe, rzadko zbudowane są z trzech wyrazów/znaków, np.: *Dziesięć widoków Xi Hu (Jeziora Zachodniego)*, *Xī Hù Shíjǐng* 西湖十景: 苏堤春晓, 柳浪闻莺, 曲院风荷, 平湖秋月, 三潭印月, 南屏晚钟, 雷峰夕照, 双峰插云, 花港观鱼, 断桥残雪; nazwy czterowyrazowe/znakowe uważane są za formy idealne, mogące w zwartej formie językowej przekazać dwie najważniejsze informacje: jakie atrakcyjne rzeczy znajdują się w danym miejscu i na czym ta atrakcyjność polega – nazwy takie zazwyczaj dzielą się cesurą na zespoły 2/2, odpowiednio przekazujące te informacje;

3) nazwy miejsc widokowych tworzących zestaw są zazwyczaj dziełem artystów (literatów, malarzy) lub, współcześnie, specjalistów od reklamy turystycznej. I tak, nazwy zestawu *Dziesięć widoków Jeziora Zachodniego* miały powstać od nazw pejzaży malarskich tworzonych podczas plenerów organizowanych przez Instytut Malarstwa w czasach Południowej Dynastii Song (1127–1279) w mieście Hangzhou w obecnej prowincji Zhejiang. Wtedy wielu znanych malarzy, np. Ma Yuan 马远 (1160/1165–1225), tworzyło swe malarskie dzieła na brzegu Jeziora Zachodniego, już wtedy wielkiej atrakcji miasta Hangzhou, i nadawało im poetyckie nazwy. Później niektóre z tych tytułów stały się podstawą dla nazw najsłynniejszych widoków okolic Jeziora Zachodniego [Liu 1990: 91; HLS 1985: 42].

4. *Dziesięć widoków Jeziora Zachodniego*

Poniżej znajduje się krótka prezentacja i omówienie nazw najsłynniejszych widoków Jeziora Zachodniego, czyli *Dziesięciu widoków Jeziora Zachodniego*:

1) *Sū dī chūn xiǎo* 苏堤春晓, *Early Spring on the Su Causeway*; *Wiosenny poranek na grobli Su*, dosł. ‘grobla Su, wiosenny poranek’ (grobla o długości 2,8 km, wybudowana na Jeziorze Zachodnim za Północnej Dynastii Song, 960–1127, przez zarządcę-poetę Su Dongpo 苏东坡 w 1089 r.) [Tan 1980: 82; Liu 1990: 89];

2) *Liǔ làng wén yīng* 柳浪闻莺, *Orioles Singing in the Willows*; *Sluchać wilg wśród fal wierzb*; *Sluchać wilg w gęstwinie witek wierzbowych falujących na wietrze*, dosł. ‘fale wierzb, słuchać wilg’ (były cesarski ogród z okresu Południowej Dynastii Song, 1127–1279, ze sztucznym stawem i skałami, często słychać tam żółte wilgi siedzące na gałęziach wierzb) [HLS 1985: 8];

3) *Qū yuàn fēng hè* 麴/曲院风荷, *The Yard of Lotus*; *Wietrzne lotosy na winnym podwórzu*, dosł. ‘winne podwórze, wietrzne lotosy’ (miejsce produkcji i degustacji wina za Południowej Dynastii Song, drobna zmiana nazwy przez cesarza Kangxi, 1662–1722, z dynastii Qing, 1644–1911) [Liu 1990: 91];

4) *Píng hú qiū yuè* 平湖秋月, *Autumn Moon on the Calm Lake*; *Jesienny księżyc nad spokojnym jeziorem*, dosł. ‘spokojne jezioro, jesienny księżyc’ (w Pawilonie Oglądania Jeziora z tarasu zbudowanego za dynastii Tang, 618–907, ludzie oglądają księżyc i jego odbicie w wodzie podczas Święta Środka Jesieni, piętnastego dnia ósmego miesiąca księżycowego) [Tan 1980: 84; Liu 1990: 89];

5) *Sān tán yìn yuè* 三潭印月, *Three Pools Mirroring the Moon*; *Three Pools Reflecting the Moon*; *Trzy Stawy Odbicia Księżyca* [Praktyczny przewodnik... 2001: 344]; *Trzy stawy odbijające księżyc*, dosł. ‘trzy stawy odbijają księżyc’ (trzy stawy na terenie wyspy Xiaoying Zhou – nazwa widokowa funkcjonuje też jako druga nazwa tej wyspy – są tam trzy kamienne wieże z pięcioma okrągłymi otworami, wybudowane w wodzie w 1089 r., na zlecenie zarządcy-poety Su Dongpo w celu oznakowania najgłębszych miejsc jeziora, zburzone za dynastii Yuan, 1260–1368, odbudowane w 1607 r. za dynastii Ming, 1368–1662; w noc pełni księżyca zapalano w wieżach świece, a otwory zalepiano papierem; odbicia księżyca i światła świec na jeziorze dawały wrażenie szesnastu księżyców pływających po wodzie) [HLS 1985: 21; Tan 1980: 84; Liu 1990: 89];

6) *Nán píng wǎn/xiǎo zhōng* 南屏晚/晓钟, *Evening Knell on Nan Ping*; *Wieczorne dzwony na Nanping*, dosł. ‘Nanping, wieczorne dzwony’ (dzwon wybudowany za Późniejszej Dynastii Zhou, 951–960, w świątyni *Jingci Si* 净慈寺, dzwonił co wieczór i skłaniał ludzi do przemyśleń; drobna zmiana nazwy widoku przez cesarza Kangxi z dynastii Qing) [Liu 1990: 91];

7) *Léi fēng xī zhào* 雷峰夕/西照, *The Glow of the Setting Sun at the Lei Feng Pagoda*; *Dusk over Lei Feng Pagoda*; *Zachodni blask nad pagodą Lei Feng*, dosł. ‘Lei Feng, zachodni blask’ (pagoda Lei Feng wybudowana ok. 975 r. na Szczycie Grzmotów, *Lei Feng* 雷峰, przez króla państwa Wu-Yue, 907–978, na cześć narodzin syna, zniszczona w 1924 r.; o zachodzie słońca rzucała długi cień; niewielka zmiana nazwy przez cesarza Kangxi z dynastii Qing) [HLS 1985: 54; Tan 1980: 82; Liu 1990: 91];

8) *Liǎng/shuāng fēng chā yún* 两/双峰插云, *Two Peaks Piercing the Cloud*; *Dwa szczyty przeszywające chmury*, dosł. ‘dwa szczyty przeszywają chmury’ (podczas okresu deszczowego nad szczytami *Nangao Feng* 南高峰 i *Beigao Feng* 北高峰 pasma *Tianzhu Shan* 天竺山 gromadzą się chmury i mgła, a góry to się wyłaniają, to znikają; nazwa widoku ulegała zmianom: nazwa za dynastii Song to *Liǎng fēng chā yún* 两峰插云, za dynastii Yuan nazwa brzmiała *Liǎng fēng bái yún* 两峰白云, dosł. ‘dwa szczyty, białe chmury’; ostatnia zmiana nazwy przez cesarza Kangxi z dynastii Qing) [Liu 1990: 91; HLS 1985: 35];

9) *Huā gǎng guān yú* 花港观鱼, *Viewing Fish in Huagang*; *Watching Fish in a Flowery Pond*; *Sadzakwa Czerwonych Karpia* [Praktyczny przewodnik... 2001: 344]; *Oglądanie ryb w Hua Gang*, dosł. ‘Hua Gang, oglądać ryby’ (za czasów dynastii Song prywatny teren urzędnika Lu Xunshenga 卢允升 o nazwie Ogród Lu, *Lu Yuan* 卢园, obecnie park, w stawie dużo ryb, wokół stawu bogata roślinność; z góry *Huajia Shan* 花家山 spływał do jeziora strumień, stąd nazwa miejsca

Huagang 花港, dosł. ‘kwietny port’. Cesarz Kangxi z dynastii Qing tę nazwę widokową własnoręcznie wykaligrafował i następnie została ona wyrzyta na kamiennej steli, a cesarz Guangxu, 1875–1908, z dynastii Qing napisał o tym widoku ceniony wiersz [HLS 1985: 42; Tan 1980: 88];

10) *Duàn qiáo cán xuě* 断桥残雪, *Snow on the Broken Bridge; Remnant of Snow on Broken Bridge; Resztki śniegu na Złamanym Moście*, dosł. ‘Złamany most, resztki śniegu’ (po opadach śniegu, zacieniona część mostu łukowego nad fragmentem Zachodniego Jeziora jest pokryta śniegiem, a na części słonecznej śnieg się szybko topi, most wygląda jakby był złamany, stąd nazwa) [Tan 1980: 82].

Przedstawione powyżej nazwy zestawu *Dziesięć widoków Jeziora Zachodniego* należą do najlepiej znanych nazw widokowych w Chinach, tym niemniej etymologia niektórych z nich nie jest w pełni wyjaśniona, różnią się także interpretacje ich znaczenia leksykalnego czy asocjacyjnego, choć semantyczna transparenca tych nazw jest ewidentna. Rozbieżności występują także w ich zapisie w chińskiej transkrypcji fonetycznej pinyin i głównie dotyczą pisania z wielkiej czy małej litery, w cudzysłowie lub bez. Podobne rozbieżności widać w przekładach nazw na języki zachodnie. Tradycyjny chiński zapis znakowy tych „niepewności” nie ukazuje.

5. Podsumowanie

Nazwy zestawu *Dziesięć widoków Jeziora Zachodniego* stały się wielowiekowym wzorcem dla tysięcy (a może już milionów) nazw miejsc widokowych czy też nazw parków krajobrazowych w Chinach. Są uważane za nazwy właściwie doskonałe pod względem zarówno informacyjnym, jak i estetycznym i emocjonalnym. Jak zauważają chińscy badacze [Niu 1998: 103], zasadnicza różnica pomiędzy starymi, tradycyjnymi a współczesnymi nazwami krajobrazów turystycznych polega na tym, że nazwy tradycyjne były dziełem artystów (literatów, malarzy), dających wyraz swym doznaniom pod wrażeniem piękna otaczającego ich krajobrazu, natomiast nazwy nadawane współcześnie w pewnej mierze formalnie naśladują nazwy tradycyjne, jednakże ich głównym zadaniem jest zaintrygowanie turystów i zwiększenie liczby zwiedzających, stąd pełnią funkcje pragmatyczne, reklamowe czy biznesowe.

Bibliografia

- Chu Yaping, 1992, *Lun shuci diming he weiding* [Nazwy liczebnikowe i mikrotoponimy], „Diming zhishi”, t. 4, 5–6.
Chu Yaping, Yin Junke, Sun Donghu, 1994, *Dimingxue jichu jiaocheng* [Podstawowy kurs toponomastyki], Pekin.

- HLS, 1985, *Hangzhou liyou shouce* [Przewodnik po Hangzhou], Hangzhou.
- Kałużyńska Irena, 2001, *Współczesne chińskie nazwy miejscowe (nazw miast i powiatów) – cechy strukturalne i semantyczne*, „Onomastica” XLVI, 123–144.
- Liu Chengjia, 1984, *Dimingxue ruogan lilun wenti de tantao* [Kilka teoretycznych zagadnień toponomastyki], „Dimingxue yanjiu”, Shenyang, t. 1, 45–56.
- Liu Huaxun, 1990, *Zhongguo minghu zhidian* [Kronika słynnych jezior Chin], Pekin.
- Niu Ruchen, 1998, *Diming mingming lilun jiqi yingyong yanjiu – mingming chengbai tanxi* [Toponimy – teoria i jej zastosowanie, sukcesy i porażki nazewnnicze], Pekin.
- Praktyczny przewodnik: Chiny*, 2001, red. M. Binkowska, M. Chomerska, P. Graboń, Z. Siewak-Sojka, J. Stovrag, A. Willman, Wyd. Pascal, Bielsko-Biała.
- Tan Manni, 1980, *Hangzhou, the City Beautiful*, [w:] *Fifteen Cities in China*, Pekin, 79–89.

Irena Kałużyńska

Chinese microtoponymy. Chinese names of scenic spots

(Summary)

The paper deals with the various attitudes of Chinese place name researchers to the issue of microtoponymy, its scope and its position in the Chinese naming system of the Peoples' Republic of China. It presents the only classification of names called “microtoponyms”, as found in the Chinese works on toponyms. It points out some difficulties in interpretation caused by heterogeneous divisional criteria, and shortly discusses the main types and groups of Chinese microtoponyms. The paper pays attention to some specific features of microtoponyms as belonging to a certain category of place names, as well as to their features due to the Chinese naming tradition and the characteristics of the Chinese language and its writing system. The more elaborated description concerns the chosen group of names, i.e. Chinese names of scenic spots, classed as microtoponyms belonging to the Chinese landscape park names. Chinese terms and the examples of Chinese microtoponyms are presented as written in Pinyin transcription, Chinese characters, translation into Polish made by the author, and, sometimes, translation into Polish or English according to the referred sources.

Słowa kluczowe: chińskie mikrotoponimy, klasyfikacja mikrotoponimów chińskich, chińskie nazwy parków krajobrazowych, chińskie nazwy miejsc widokowych.

Key words: Chinese microtoponyms, classification of Chinese microtoponyms, Chinese landscape parks names, Chinese names of scenic spots.